

Konstakademiet skal yttre sig over; her er Talen om den borgerlige Bygningsmaade, om at give saadanne Bestemmelser, at det Offentlige kan være sikker paa, at Bygningerne opføres solide; naturligviis er det meget ønskeligt, at de vedkommende Bygherrer ogsaa vise Smag ved Opførelsen af deres Bygninger, men det er dog Noget, som ikke saaledes kan befales dem ved Lov. Hvad Ingenieurcorpset angaaer, saa er det vel bekendt for at bygge meget solidt og godt, men det er ogsaa bekendt for at bygge meget dyrt, og jeg vilde ikke anbefale en privat Byggende at følge de Forslag, som komme fra Ingenieurcorpset i saa Henseende. Det vilde vistnok blive ham for dyrt. Hvad den overordentlige Sundhedscommissiøn angaaer, maa jeg bemærke, at den Commissiøn, der har været nedsat, har havt saa sagkyndige Kræfter i sig selv, at den ikke har behøvet at søge Assistance andetsteds, og det Samme gjælder med Hensyn til den Assistance, den har havt af Arkitekter, samt Tømrere og Murere eller ialtsald dog Tømrere. Sagen har derhos en betænkelig Side, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Sæt nu, at disse Herrer, der have bebudet saadanne Forslag, virkelig komme frem med dem, at man saa følger deres Mening og bygger ad den Vej, de have fundet hensigtsmæssigt, at man hører disse forskellige Autoriteter, Konstakademiet, Ingenieurcorpset, den overordentlige Sundhedscommissiøn etc. — naar saa disse ikke kunne komme til Enighed, saa staaer man jo der lige nær. Det ærede Udvalg siger, at det ingen technisk Kundskab har, at det ikke kan afgjøre, hvilken Plan der skal følges — og hvem skal saa afgjøre det? — Dernæst forekommer det mig, at man ogsaa vil falde i andre Banfeligheder, naar man følger den Vej, som den ærede Minoritet foreslaaer: man modtager de nævnte Andragender, gjør dem til Gjenstand for Overvejelse i Commissiønen, — Commissiønen tiltræder nogle af dem, forkaster andre; Ministeriet faaer atter Sagen til Behandling, forelægger atter her i Thinget Udkast til en ny Lov om samme Gjenstand — hvem borger saa for, at ikke andre 15 Arkitekter, Murere og Tømrere træde frem og sige: „Nu vilde vi have den forandret“,

„det og det vilde vi ikke have“, „den og den Bestemmelse finde vi skadelig“. Maaſkee komme da Grundetjerne ogsaa og sige: „den og den Bestemmelse gjør formegen Indskrænkning i vor Eiendomsret, vi kunne ikke taale denne Bestemmelse“ — saa er man jo lige nær. Skal Sagen da atter standfæses? Jeg anseer det ogsaa i den Henseende betænkeligt at tage Hensyn til saadanne Andragender, der paa en saadan Tid komme frem mod Loven. Men endelig skal jeg gjøre opmærksom paa den efter min Mening væsentligste Betænkelighed mod at gaae ind paa disse Andragender, det er nemlig den, at, naar man nu gaaer ind paa dem og følger Minoritetens Forslag, saa vil Loven ikke komme ud i denne Sessiøn, det er umuligt, eftersom Sessiønen er saa langt fremrykket. Men, selv om Loven skulde indeholde en eller anden mindre hensigtsmæssig, en eller anden meer eller mindre forfeilet Bestemmelse, som det ikke er muligt for Thinget at faae rettet, saa troer jeg dog, at, naar man kun har Valget imellem enten at faae Loven, som den er, eller aldeles ingen Lov at faae, idetmindste ikke for Diebliffet, vil Valget være temmelig let; jeg troer ikke, at man vil kunne komme til noget andet Resultat, end at det er bedst at tage imod Loven, som dog er udarbejdet med saamegen Omhu og Sagkyndighed, at der ikke kan være fornøstigt Tvivl om, at den indeholder Bestemmelser, som ere gavnlige, og, selv om Erfaring skulde vise, at der var mindre hensigtsmæssige, maaſkee endog enkelte forfeilede Bestemmelser i den.

Naar en af de Herrer i Minoriteten kun under den Betingelse har erklæret sig mod Lovens Fremme, at Ministeren vilde erklære, at han er villig til at lade udgaae en provisorisk Lov, saa forekommer mig et saadant Forlangende at være høist besynderligt. Hvor kan man troe, at det kunde falde en Minister ind, naar Thinget finder Betænkelighed ved at opgive det Udkast, han har forelagt det, til Lov, da at ville paa tage sig det Ansvar, at lade en saadan Lov udgaae som provisorisk. Muligviis mener det ærede Medlem af Minoriteten, at det kun er enkelte Bestemmelser af Loven, som ere aldeles urvisdomme, hvilke Minister